

ŠKOLNÍ ČASOPIS

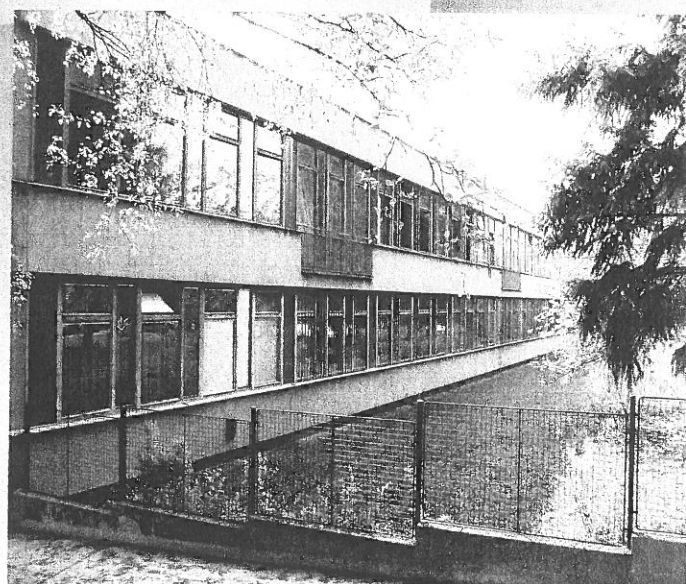
Školní rok vydání:

2006/2007

Datum vydání:

22. prosince

1. ročník 7.

✱

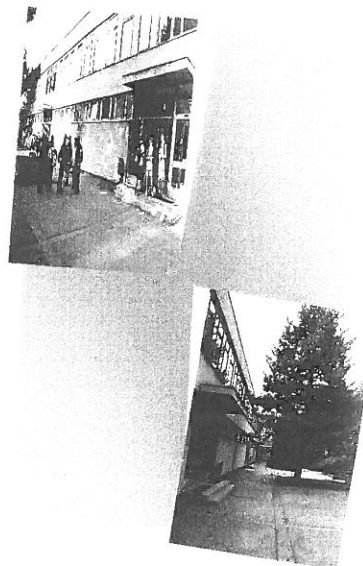
✱

Obsah	1
Lifestyle	2
Akce školy a Vyškova	5
Den otevřených dveří	6
Zajímavé rozhovory	8
Rozhovor na téma drogy	9
Čítárna	10
Kinotip	11
Okenice	12
Slavné osobnosti a jejich život	15
Recenze počítačových her	16
Kuriozity	19
Kočkopisy	20
Školní perličky	22
Vánoční bonusy	23

VYDÁVÁ VÍCELETÉ GYMNÁZIUM VYŠKOV

Napište nám také na naši e-mailovou adresu
sach@gykovy.cz

Číslo 2: Vánoční čas

Ahoj,

jsme rádi, že se nám podařilo
spojit se s vámi
prostřednictvím stránek
našeho časopisu ŠACH ještě
před Vánocemi. Je totiž i
několik poselství neboli zpráv,
které bychom Vám rádi jako
redaktoři sdělili.

Přestože i my už se těšíme na
sníh, není v našich silách ho
přinést do Vašich tříd spolu
s tímto číslem ŠACHu. Jinak
jsme si ale jisti, že Vás určitě
vánočně naladíme.

A jak že se to vánoční ladění
provádí? Stačí si přečíst
recenze, články, úvahy a
rozhovory našich redaktorů a
výsledek se dostaví sám!

Jako bonus v tomto novém
čísle naleznete zpracované
ankety ze DNE OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ.

Přejeme Vám veselé Vánoce a
spoustu hezkých chvil při
čtení časopisu ŠACH.

Vaše redakce

Ještě nedávno jsme se vítali společně po prázdninách a dnes už se ocitáme v krásném období Vánoc. Všichni se těší na dárky, naše postavy už méně na cukrovinky a lahůdky, které tento čas přináší. Jiní si chtějí zahrát na důmyslného Ježíška a vybírají dárečky svým blízkým, které se určitě budou líbit. A navíc každoročně se nám za zvuků koled přiblíží o něco víc oblíbené prázdniny.

Ne všude se však slaví svátky klidu stejně jako u nás, ne vždy se na dárky může těšit celý svět zaráz. A také u nás se mohou lišit sváteční tabule, pověry a zvyky ve chvíli, kdy se otočíme do minulosti. Proto Tí přináším v naší rubrice přehled plný Vánoc, kde se Tí pokusím přiblížit jejich historii a současnost.

Ve dnech, kdy mnozí už mají nakoupeno a jiní se do obchodů teprve chystají, se dnes už skoro zapomíná, že Vánoce jsou především svátky klidu. V dřívějších dobách to platilo o časech, kdy už lidé nemuseli pracovat na polích, protože všechno bylo zaváté vysokými závěji. Vesničané, kteří se k tradicím upínali nejvíce, obstarávali jen své živobytí, starali se o dobytek a dělali vše, na co v létě nebyl čas. Později některé děti mohly začít v zimě chodit do školy. Tady se také zrodilo mnoho moderních mýtů o Vánocích. Ve skutečnosti tenkrát ke štědrovečerním večeřím určitě nepatřil známý kapr, člověk se nestaral o hmotnou cenu svých darů. Vše bylo volnějši, možná radostnější, novoroční přání se říkala víc od srdce. Tehdy lidé měli na vánoční radosti čas.

Na hornatém Valašsku žili lidé chudší, půda tu i dnes není příliš úrodná, takže děvečky a chasnici ze vsi neměli jak získat peníze (V dávných dobách se život poddaných odvíjel od hojnosti sklizně jejich pána.). Byli odkázáni na svá hospodářská zvířata – kozy, krávy a ovce, které jim dávaly mléko. Vždyť i v současnosti známe proslulé valašské sýry. Na Štědrý den Valaši jedli trnkovou nebo šípkovou polévku (šchedračku), hlavní chod se skládal ze zelné polévky s bramborami a smetanou (kyselice), večeře byla uzavřena různými druhy sýrů.

Zato na Hané se žilo sedlákům lépe. Žně byly oslavovány nejen symbolicky a podle toho se odvíjela i strava o Vánocích. Zatímco na Valašsku se nemohli dovolit obejít se bez jediného kusu dobytka, v okolí bohaté Hané se to bez masa neobešlo. Jídelníček se skládal z hovězího, vepřového a skopového. Nesměly chybět ale ani vdolky a koláče, které poukazovaly na majetnost pána.

Na Slovácku se večeře pro 24. prosinec lišily dům od domu. Našla jsem tu i příklad nejkurióznější večeře našeho regionu od Kopaničářů. Jejich hostinu tvořilo deset chodů. První byly oplatky s medem, které se jedly podle rituálního principu. Pak se podávaly dvě polévky – vývar a zelňačka, následovala hřibová omáčka s chlebovými uzly, ta měla přinést štěstí do domu. Pátý chod představovaly takzvané půčky, dlouhé nudlové válečky omaštěné máslem. Taštičky s povidly se přinášely na stůl jako šestá položka s makem a cukrem. Po nich přišla na řadu pohanková kaše, pil

se bylinkový čaj nebo káva s mlékem. Večeře se uzavírala na Kopanicku zpravidla ovocem.

Teprve ve 20. století se i k nám na Moravu dostal v plné míře smažený kapr. Chytré hospodyňky jej doplnily bramborovým salátem a tím se podařilo sjednotit vánoční večeři pro celý český národ. Dříve se toto jídlo lišilo dům od domu, kraj od kraje a dnes? Během dneška je postupně nahrazován český kapr jiným masem bez kostí nebo o poznání levnějším a lépe připraveným mraženým filé. Nemluvě o rybí polévce, která se v mnoha domácnostech nevaří pro svůj zápach. A musím uznat, že na tom něco bude.

Dárky u nás roznáší Ježíšek, i když občas si tím nejsem příliš jistá, protože když vidím v obchodech tolik vousáčů v rudých oblečcích, které Češi nadšeně nakupují, kolikrát nevím, co si myslet. Nedivím se, že Štěpánská koleda nebo zlaté prasátko už jsou zapomenuty a lití olova udržují už jen naše babičky, ale Santa už k nám do Čech a ani na Moravu nepatří. Vánoce postupně ztrácí své tajemno, některé rodiny Vánoce neslaví, jiní je berou jen pro zisk nových věcí.

Vánoční stromeček se původně zavěšoval ke stropu, tedy od roku 1812, kdy se u nás poprvé rozzářil ve vile ředitele Stavovského divadla J. K. Fibicha. Tehdy to byl velkolepý německý vynález. Od 19. století se pevně zabydlel v zámožných českých rodinách, na Moravu přišel asi o sto let později. Zdobil se v té době sušenými švestkami, jablky, slaměnými ozdobami a lacinými pozlátky. V očích každého dítěte však představoval něco mimořádného.

A jak jsou na tom jiné země? Na Slovensku se udržela jídla ovlivněná moravskou kulturou. Většinou se jí polévka ze zelí zahuštěná smetanou se sušenými houbami. Dárky tu nosí stejně jako u nás Ježíšek 24. prosince večer.

V Anglii si lidé dopřávají tradičního jídla, které přenesli do USA, totiž krocana, nebo také slepici, či husu. Jako dezert se podává vánoční pudink. Dřívější anglické kolonie obdarovává Santa Claus v noci z 24. na 25. prosinec. Vánoce tu jsou svátky pestré a veselé, zkrátka plné oslav, party se připravují už týden dopředu.

Malta byla dříve kolonií Velké Británie a to velmi ovlivnilo její tradice. Ve spojení s pestrostí anglických svátků a velevážeností maltského charakteru vzniká zvláštní směs, která nabízí Malťanům neobyčejným prožití Vánoc.

Italské Vánoce trvají od 17. až do 29. prosince. Na stole nechybí ryba, krocán, avšak dnes se moderní italské rodiny ubírají také k těstovinám s různými neobvyklými slavnostními omáčkami. Obdarovatelka je tu však pořád stejná – šeredná babizna s ryzím srdcem Belfana.

V křesťanský založeném Španělsku mají vánoční svátky dlouhou tradici. Románský národ jí především krocany, ovčí a kozí maso, šunku, mořské živočichy a velký výběr pečiva a cukroví.

V Peru jedí nejrůznější směsi podle španělského vzoru. A dárky velevážený Duch Vánoc Noel dává jen do naleštěných bot. Jinak řečeno – bez práce nejsou koláče.

Na řeckém poloostrově jsou sice hlavním svátkem Velikonoce, ale ani Vánoce v oblíbenosti lidí příliš nekolísají. Ke štědrovečerní večeři patří polévka zvaná avgomela, skládající se z krocana nebo slepice, a rýže, do které se vmíchá sníh z vaječných bílků s přidáním žloutky pokapaný citronem.

Na severu Evropy panuje kult stromečku stejně jako u nás. Avšak slavnostní večeře se značně liší. V Dánsku se podává bramborový salát a uzené maso. V zimě se

tu k malým i dospělým prodírá s dárečky Vánoční posel, což je velký šprýmař. Takže se může stát, že najdeš dárek zabalený v několika krabicích, nebo ti tato veselá postava zanechá vzkaz, aby sis překvapení našel sám. Ve švédské rodině by Ti nabídli vařenou šunku a vývar z ní s chlebem. S dárky by Ti přišla vinšovat tlupa skřítků a rarachů v čele s Jultomtenem. K Norsku patří skopové a vánoční puding. Pro Nory je symbolem svátků spořádaný Otec Vánoc. V další severské zemi, Finsku, nosí dárky zvláštní postavička Joulupukki (Vánoční kozel), který je znám svým nadšením pro alkohol.

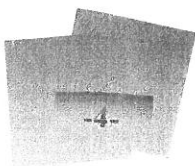
V Německu a Rakousku se jídla značně liší podle jednotlivých spolkových zemí. U našich jižních sousedů převažuje drůbež, na německé straně můžeš ochutnat nejrůznější pokrmy z ryb. Jako dezert tu je považován u nás už zdomácnělý jablečný závin. Tyto země už po léta bojují proti rozmáhání se Santy Clause a chtějí na svém území pouze vlastního Mikuláše nebo Vánočního muže, jak je libo.

V těchto dnech už vrcholí vánoční nákupy, život je najednou uspěchanější. Největší oblibu mají u nakupujících lidí různé hračky, vždyť skutečně kouzlo Vánoc je hlavně pro děti. V žebříčku se na druhém místě vyskytuje oblečení a kosmetika. Když tak na tím přemýšlím, není to ani nijak překvapivé.

Přeji krásný nový rok, ve kterém se určitě všichni potkáme. Doufám, že Tě mé povídání trochu vánočně naladilo a přes všechn ten zmatek ve škole, na ulicích, v obchodech i doma se na Vánoce těšíš, protože Vánoce jsou hlavně o těšení.

A ještě na závěr: Držím palce všem těm, kteří si dají nějaké novoroční předsevzetí a dodrží ho. Mně se to zásadně nedaří, ale to nevadí, ráda si přečtu e-mailly (sach@gykovy.cz) všech těch, kteří to dokázali.

Šárka Navrátilová, KA

Zdravím všechny čtenáře. Určitě jste si všimli, že v každém obchodě je vánoční stromček, vánoční výzdoba a že na našem náměstí vyrostl velký nazdobený strom. Lidé se v tomto čase nezastaví. Shání dárky pro své blízké, ale někdo si tento čas užívá. Čas Vánoc. Pro mě je to čas splněných přání, zvyků a pečení cukroví. Mám ráda tu atmosféru, která panuje v adventním období. Proto jsem si pro Vás připravila „Advent Vyškov 2006“. Doporučuji udělat si čas a na nějakou akci si zajít. Určitě nebudete litovat.

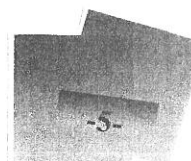
- 14.12. **Vánoční trhy v DDM Vyškov**- DDM Vyškov, 14:00- 18:00 hod.
14.12. **Vánoce, Vánoce přicházejí...**- Vánoční zvyky a obyčeje- komponovaný program v rámci akce Akademie 3. věku pro veřejnost v sále KKD
15.12. **Krása světla, aneb udělej si svoji svíčku**- Výroba gelových i voskových svíček. Cena 30Kč. DDM Vyškov
15.- 21.12. **Vánoční dekorace**- Tradiční výstava v sále KKD. Otevřeno v provozní době knihovny
16.12. **Vánoční koncert Vyškovského Big-Bandu**- Besední dům, 19:30 hod.
17.12. **Vánoční besídka sdružení Paprsek**- Besední dům, 15:15 hod.
17.12. **Adventní koncert dětského pěveckého sboru Motýlek**- Hřbitovní kostel Panny Marie, 18:00 hod.
17.12. **Živý Hanácký Betlém v ZOO**- Tradiční pořad zvyků, koled a říkanek. Vystoupí národopisné soubory Klebetníček a Trnka
21.-23.12. **Vánoční trhy**- Masarykovo náměstí, 21. a 22.12. 6:00- 17:30 hod.
22.12. **Předstědrovečerní koledování s dětským pěveckým sborem Motýlek**- Masarykovo náměstí, 20:00 hod.
22.12. **Adventní koncert ve Vyškovském farním kostele**-
Program:
W. A. Mozart: Missa in C, K. V. 220, Spatzenmesse
A. Neumann: Litanie Lauretane
J. Puschmann: Aria de martiribus
J. Gurecký: Aria de beata
19:00 hod., vstup volný

Akce školy

- 16.1. **Balada pro banditu** – Divadlo Husa na provázku. Účastní se tercie a kvarty

Přípravy na akademii, která bude v únoru jsou v plném proudu.

Nikola Karlová

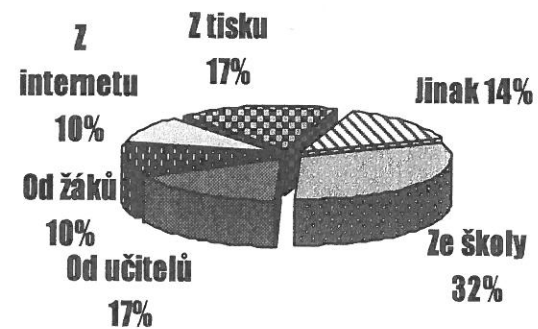

Den otevřených dveří v rámci školního časopisu

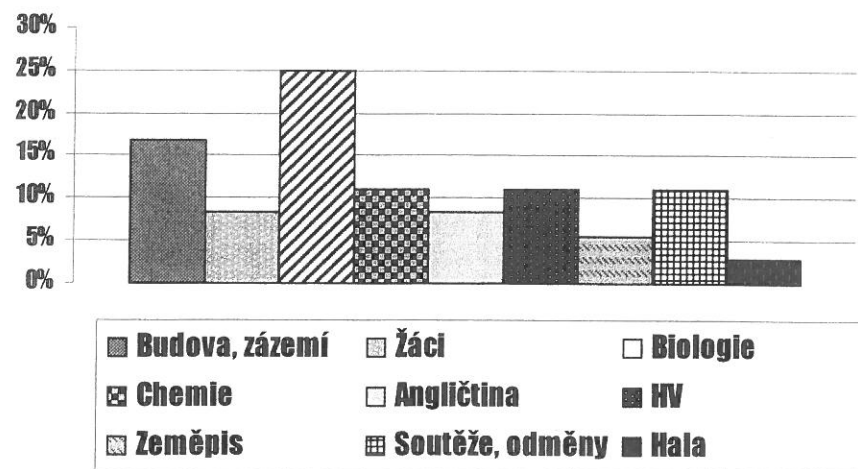
Dne 23. listopadu 2006 se na naší škole konal DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ. Jako pokaždé se jednalo o velkolepou událost, na kterou se všichni dlouho dopředu připravovali. Byl to den, kteří všichni pořadatelé tak horoucně očekávali... Vše muselo být perfektní, nikde se nesměla stát chyba. A pak zbývala už jenom necelá půlhodinka, kdy měli oficiálně přijít rodiče. Bylo najednou pozdě řešit, co se mohlo udělat lépe. Každý, kdo někde pomáhal, už se těšil na návštěvníky u svého pracoviště. A s úderem třetí to celé začalo.

Také náš školní časopis měl své vlastní stanoviště. Mohli jste nás potkat v pergole. Byli jsme nepřehlédnutelní, dokázali jsme odchytnout každého příchozího, který kolem nás zákonitě musel projít. Naše přítomnost byla sice nezištná, ale hrdě musím prohlásit, že také nepostradatelná. Plnili jsme funkci nejen prezentace ŠACHu, ale také informativní a společenskou. Lidé, kterým se nepodařilo získat k ruce hostesku, chodili za námi, radili se s námi kudy jít a ptali se, jak to u nás na škole chodí. Každý s námi aspoň ze zdvořilosti musel prohodit pár slov, ale kolikrát i více. Někteří rodiče nám dávali rady, jak časopis vylepšit nebo říkali, co by uvítali. Nikdo kolem nás neprošel jen tak bez povšimnutí. Avšak ani my jsme nebyli na hosty skoupí. Měli jsme připravená čísla pro tradiční prodej, stánek jsme oživilí promítanou prezentací, díky které se návštěvníci dozvěděli,

Jak se veřejnost mohla dozvědět o DNU OTEVŘENÝCH DVEŘÍ na naší škole?

Co je podle veřejnosti atraktivní na naší škole?

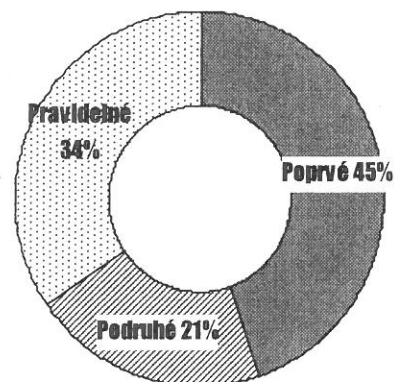

jak časopis vzniká, a řadou dárků (samolepky, vizitky, vlašťovky).

Mezi další pravidelné akce patří také každoročně vyhlašovaná anketa. Ptali jsme se na tradiční otázky zúčastněných, žáků naší školy budoucích i současných, ale i rodičů, prarodičů a dalších přátel školy. A hodně lidí nám

také nadšeně odpovídalo (Jen náznakem podotýkám, že pod záminkou dárku.) na naše čtyři kladené dotazy. Od některých dospělých jsme se však mezi řečí dozvěděli daleko více, než nám ve skutečnosti sdělit chtěli. Bohužel mezi takovými povídavými lidmi nepřevažoval počet těch, kteří by o nás slyšeli už z dřívějšího, a proto navrhovali širší prezentaci na veřejnosti i v rámci jiných akcí školy. (Přestože jsme se pomocí grafu dopracovali až k všeobecnému povědomí o školním časopisu, většina zmiňovaných byla na takové akci poprvé a o časopisu skutečně nic nevěděla.)

Složení korespondentů ankety podle pravidelnosti návštěv DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

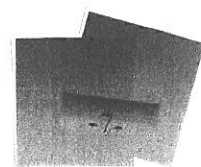
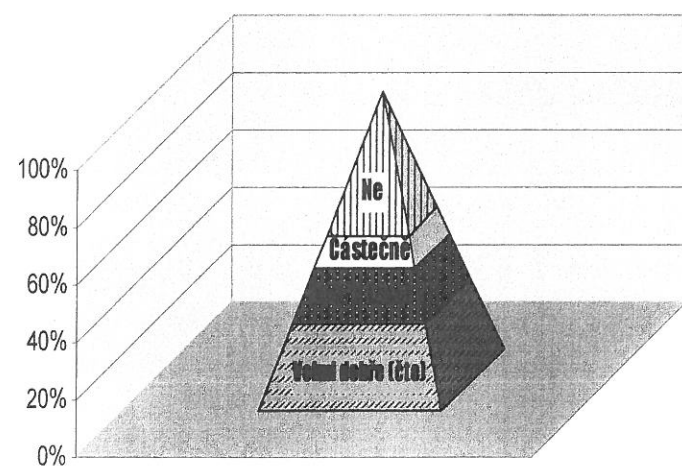
Většina těch, co nás v ten listopadový čtvrtek navštívila, se dozvěděla o DNI OTEVŘENÝCH DVEŘÍ ze školy, kterou v současnosti navštěvují. Ti, co tu byli poprvé, se mohli doslechnout o této události ještě z tisku nebo internetu, jak nám potvrdili někteří rodiče mimo dotazníky. Nejproslulejší je na naší škole zřejmě učebna biologie a pan učitel Klement, který nejen v podvědomí lidí, ale také na vrcholu naší ankety, jasně kraluje. K vidění u nás toho bylo přece jen o něco víc, ať už zmíním zdařilé soutěže v zeměpisu a angličtině, ..., nebo domácí prostředí školy.

Děkujeme všem organizátorům z řad žáků i učitelů za jejich nadšení. Naše poděkování patří také lidem, kteří se na nás přišli podívat, popřípadě odepsali na naši

mailovou adresu nebo se stali korespondenty naší ankety. Já za sebe bych ráda poděkovala Báře Bezděkové, bez které by se organizace ŠACHu na DNI OTEVŘENÝCH DVEŘÍ jen stěží obešla. Jsem ráda, že tam se mnou byla a dokázala nejen mě, ale i návštěvníky nasměrovat tou správnou cestou.

Šárka Navrátilová, KA

Jak zná veřejnost náš školní časopis?

Ahoj!!! Pomalu se nám blíží školní akademie, a proto jsme se rozhodly udělat rozhovor s panem učitelem Tvrďochem nejen o akademii, ale i o něm.

...o akademii...

1) Kolik scének se zatím na akademii připravuje?

Zatím mám ohlášených 15 scének.

2) Jakou funkci vlastně na akademii zastáváte?

Dostal jsem ji na starost. Koordinuji skupinky i některé učitele. Pomáhám s přípravou.

3) Jestli to není tajné, kdo bude akademii uvádět?

Nevím, jestli už to ta osoba neřekla, ale radši bych to zatím držel v tajnosti. Můžu akorát prozradit, že to bude udělané tak, jako v cirkusové manéži, takže tam bude hlavní uvaděč - principál a pár vedlejších uvaděčů - klaunů.

4) Akademie je už tradicí. Víte, kolikátý bude nastávající ročník?

Tak to nevím, ale paní zástupkyně to bude vědět. ☺

5) Kdo navrhl téma Cirkusová manéž?

Já. ☺

...o panu učiteli...

1) Dozvěděly jsme se, že máte hudební skupinu. Můžete nám o ní něco říct?

Hrál jsem ve skupině Zátíší, ale skončili jsme už tak před pěti lety. Já jsem tam hrál asi pět let. Nahráli jsme také CD, ale bylo tam spíše demo.

A přibližně před deseti lety jsme nahráli kazetu, kde bylo také demo.

2) Máte nějakou kuriozitu ze svého povolání?

To nevím. ☺ Samozřejmě nějaké perličky z prověrek, ale to je směšné pro ty, co ví, jaká byla např. správná odpověď. Pro toho, kdo tam tu perličku napsal, to asi moc směšné není.

3) Věnujete se ještě divadlu?

Momentálně hraji v Divadle Bez střechy. Hraji tam ve dvou představeních, a to v: Té síly díl jsem já (Faust) a Patříš mi! aneb Fernando Krapp mi napsal dopis (komorní drama o manželských a jiných vztazích).

4) Jaké máte oblíbené koníčky?

Podílím se na přípravě Rýmovaných večerů, recituji, hraji florbal, baví mě řídit auto a hraji na klavír, i když teď už málo.

5) Čtete časopis Šach?

Celý časopis ne, ale nějaký článek si tam vždy přečtu.

Panu učiteli Tvrďochovi děkujeme za rozhovor.

Silvie a Petra

Drogy- strašák dneška

Tak to je název výstavy Martiny Pivodové. Výstava probíhala během listopadu a obrázky k ní kreslili žáci ZŠ Tyršova 4. My dvě jsme udělaly rozhovor s Martinou Pivodovou.

1. Co vás vedlo k vytvoření této výstavy?

Je to velmi aktuální téma. Kouření, alkohol a jiné škodlivé látky jsou bohužel součástí našeho života, stále více se s nimi potýkají právě děti a mladiství, kterým tyto neřesti škodí nejvíce. Věřím, že když žáci vytvářeli tyto výtvarné práce, tak že se nad těmito zlozvyky alespoň zamysleli.

2. Kteří žáci kreslili tyto obrázky?

Obrázky s drogami kreslili žáci 8. a 9. tříd a obrázky strašidel kreslili žáci 7. tříd v hodinách výtvarné výchovy.

3. Jaký máte názor na drogy, kouření a alkohol?

Ublíží nám všem. Nejen dospělým, ale zejména dětem a mladistvým.

4. Jaké důvody mají většinou děti k tomu, aby začaly s těmito škodlivými látkami?

Různé. Z frajeřiny, aby nevybočovaly z party. Někteří si myslí, že tím vyřeší své problémy.

5. Myslíte si, že za posledních pět let se děti v tomto zhoršily? Je víc kuřáků?

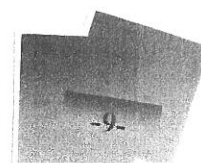
Určitě. Nejenže stoupl počet, ale i tyto látky užívají děti ve stále nižším věku.

6. Co byste vzkázala našim čtenářům?

Hledejte smysl života v jiných aktivitách, než je požívání těchto látek. Přeji vám, ať nemusíte být nikdy svědky toho, že vám někdo blízký zemře právě třeba na rakovinu plic, nebo aby váš kamarád či vy samotní jste se nedostali až na samotné dno.

Martině Pivodové za tento rozhovor moc děkujeme.

Lucia Bédiová, Terezie Šitková, KA

Čítáme

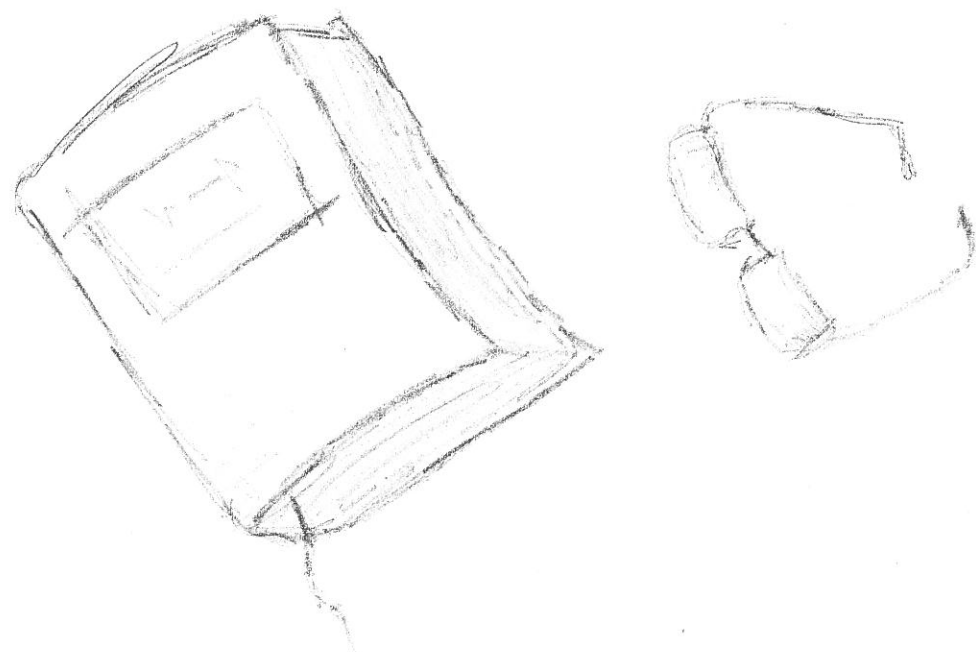
Ahoj!

Přicházím k vám s mou pravidelnou rubrikou o knížkách. Dnes jsem vám vybrala **Jherega od Stevena Brusta**.

Tato kniha je o nájemném vrahovi ve světě Dragaera. Příběh vypráví on sám. Jmenuje se Vlad Taltos. Pochází z Východu a je to normální člověk. Ale všude kolem něj žijí Dragaerané, vyšší, silnější a odolnější než on. Umí však ovládat kouzla, a to je ve světě čarodějů nesmírná výhoda. Jednoho dne dostane svůdnou nabídku na „práci“. Musí ji udělat rychle, protože dotyčný Dragaeran (jmenuje se Mellar) uvedl do pohybu ďábelský plán. Poštvat proti sobě dva rody, Draky a Jheregy. Něco podobného už se stalo a oba rody to téměř zničilo. Mellar se skrývá v Černém zámku – posledním vznášejícím se zámku (černá je barva čarodějnictví), sídle Vladova přítele Morrolana. Vlad tou dobou ještě neví, co má v plánu. Dobře ale ví, že ho nemůže zabít vevnitř. Postupně zjišťuje, že Mellar je míšenec, pochází z Draků, Jheregů a Dzurů. Přijali ho jen Jheregové. Dzurům se pomstil tak, že porazil v boji všechny jejich bojovníky a pak od nich odešel (Dzurové jsou bojovníci a velmi hrdí). Vlad dlouho přemýšlí nad způsobem, jak vylákat Mellara ven. Ale jak to udělal vám neprozradím. To si budete muset přečíst sami. Jen vám řeknu, že při tom málem přišel o život.

Tato knížka se mi hodně líbila. Její děj je napínavý, s nečekanými zvraty. Není příliš dlouhá (mně délka nevadí, ale vím, že někomu ano). Má dvě pokračování, i když dějově tomuto dílu předcházejí. Jmenují se Yendi (tak se jmenuje jeden rod) a ta další je Taltos. Taltos vyšel jako poslední, ale dějově je první. Vypráví o tom, jak Vlad přišel do Dragaery a jaké měl problémy. Yendi je druhý, dějově i vydáním.

Ahoj, Katka

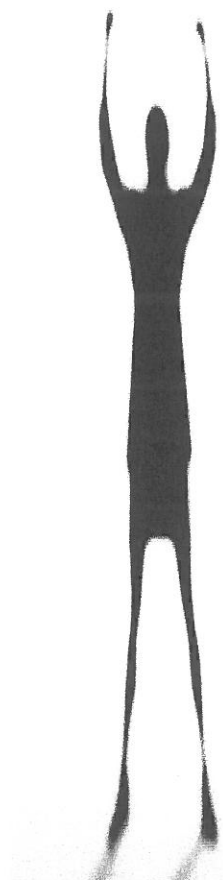
Ahoj! Tak už je tady zase konec roku a s ním ... Ale ne, takhle jsem začít nechtěla. Asi téměř v každé rubrice se píše o Vánocích, proto jsem se rozhodla se o nich vůbec nezmiňovat a být originální. Věřím sice, že se na ně těšíte, ale nechcete si na chvíli odpočinout od toho stále se opakujícího „Co ti má donést Ježíšek?“, když už tady dávno byl? Nemyslím tím teď to, že se s Ježíškem vidáme každý den a někdy máme dokonce tu „drzost“, že se s ním i hádáme. Myslím teď to, že ve filmovém světě chodí Ježíšek v předstihu nebo opožděně. Poslední dobou totiž vždy na rozhraní roku přichází do kin filmy, na které všichni netrpělivě čekají, protože už předtím se nějak dostaly do povědomí širší veřejnosti. (Jen si vzpomeňte na loňský rok, kdy všichni pelášili na čtvrtý díl Harryho Pottera, aby jim něco neuteklo. A jak po Vánocích odstartovala vlna Letopisů Narnie, což má za následek, že se na Barrandově vše začíná chystat pro natáčení druhého dílu Princ Kaspian.) Filmaři si tedy vzali z této zkušenosti očividně příklad a nabízejí nám k Ježíškovi (překvapivě) zase fantasy.

Tak teď jsem toho prozradila až moc, takže vám rovnou řeknu, že dnes se můžete blíže seznámit s filmem ERAGON. Je natočený podle prvního dílu trilogie Odkaz Dračích jezdců, který napsal autor Christopher Paolini v pouhých patnácti letech. Eragon je stále ještě novinka, protože senzací se stal v roce 2003, kdy se během 6 měsíců prodalo přes milion výtisků. K zajímavosti patří to, že byl v žebříčku bestsellerů The New York Times 87 týdnů, vyšel ve 37 zemích světa a celkem se vytisklo přes 2 miliony kopií. Za zmínku stojí, že film se natáčel v Maďarsku a na Slovensku (natáčely ho ale USA) a vyšla již knižní podoba druhého dílu nazvaná Eldest. Na svoji chvíli ještě čeká poslední díl s názvem Empire. Co ale čeká nás a Eragona ve filmu?

Eragon totiž není jen název filmu, ale také jméno hlavního hrdiny. Je to obyčejný venkovský sedmnáctiletý chlapec. Žije v malém domku svého strýce, protože ho jeho matka (strýcova sestra) u něho nechala a jak strýček říkal, měla naspěch. Jeho poklidný a spokojený život však naruší řada změn. Tou první je to, že jeho bratranec, strýcův pravý syn Ronan, odejde z domova. Rozhodl se k tomu po tom, co byli ve vesnici vojáci, kteří „dobrovolně“ odváděli mladíky do války. Ronan je ve věku, kdy by ho to taky mohlo potkat a to on nechce. Eragon je tím velice raněn, protože byli vychováni jako bratři, proto si najednou přijde sám. To se ale změní, když v lese najde při lovu zvláštní „kámen“. Původně ho chce vyměnit v řeznictví za maso, ale když se řezník dozví, jak k němu přišel, tak to odmítne a nechce s tím mít nic společného. Eragon si ho tedy nechá a moc se o něho nezajímá. Ostatně to, že ho našel právě on, není náhoda. Po tisíc let ho hlídala princezna Arya, která čekala, až ho Eragon bude moci najít. Musela se ho ostatně zbavit, protože o něho usiluje služebník krále zla Durza. Právě, když je Eragonovi smutno, se ukáže, že „kámen“ ve skutečnosti není kamenem, ale vejcem. Z něho se vylíhne malý dráček, který se stane jeho novým přítelem. Díky němu přijde Eragon na to, že není zas tak úplně obyčejný chlapec, ale že je to předem vyvolený dračí jezdec, který může zachránit celou svou zem... Hlavní roli ztvárnil Edward Speleers (je to jeho herecký debut), dále hrají Sienna Guillory nebo John Malkovich. Režíroval Stefen Fangmeier.

Barča, TA

okenice

Minule jsem psala o knihách a o tom, jak se dostat do jejich světa nejen mezi řádky během čtení. Pro tuto Okenici jsem si vybrala téma, prostřednictvím kterého se budu snažit psát o vlastnosti člověka - umění vyjádřit se před ostatními. Chci se zaměřit na světla reflektorů, malá červená světýlka kamer a zářivé obrazovky. Protentokrát jsem totiž při přípravě tohoto článku potkala vrtkavou dámu slávu přímo v šatně jednoho televizního ateliéru.

Pojďte se mnou přejít od scénáři k jeho realizaci. Nahlédnout do světa, který navenek předvádí jen svá pozlátka. A jaký je pak doopravdy?

Než to však uděláme, zamyslete se nad tím, kolik pohádek, dobrodružných filmů a romantických příběhů letos o Vánocích uvidíte. Určitě jich bude nespočet. Televizní společnosti se budou jen předhánět, aby Vám nabídly to nejlepší. Vedle tradičního Mrazíka nebo Popelky se na scéně objeví nespočet filmů v televizních premiérách. Některé jste jistě zastihli v kině, ale jiné Vám utekly, a tak jste si je nechcete nechat ujít aspoň v televizi, i když tam už to není takový zážitek. V každém takovém filmovém díle vystupuje jistojistě mnoho známých hereckých postav, některé však teprve zaujaly své místo na filmové scéně.

Jen stěží někdo může zapírat, že se jednou do takových lidí nechtěl vžít. Jsou slavní, bohatí, oblíbení a kdykoliv můžou mít všechno, co chtějí, jen ne soukromí. V našich českých podmínkách se jen těžko někdo dostane do

Hollywoodu, ale začátky se zdají být tak snadné, že by byl hřích to nezkusit.

Je všeobecně známo, že většina herců se nikdy svou současnou profesí nechtěla zabývat. V dětství chtěli být tím, čím chtěli být všichni ostatní. Popeláři, autobusáci, řidiči kamionů, ... Princezny, tanečnice, prodavačky, ... Jako malé holčičky se některé dnešní ženské stálice možná předváděly s kartáči před zrcadly, ale tím jejich představy zatím končily. Později do snů dnes slavných lidí začali zasahovat jejich rodiče a stejně jako komukoliv jinému diktovali své názory a připomínky k budoucímu povolání. Někteří poslechli, jiné zachytil do sítě producent, režisér nebo castingový agent a přivedl k filmu. Jen málo těch, kteří dnes jsou na vrcholu slávy, začínalo v raném dětství. A naopak hodněkrát už se stalo, že ti, co z nich maminky chtěly mít slavné dětičky, u předurčeného díla nezůstali.

Hlavními předpoklady stát se hercem/herečkou není věk, vzhled nebo inteligence, i když ta občas není na škodu. Kromě jisté dávky chytrosti je tomu přesně naopak. V každém věku se člověk může stát představitelem filmové postavy, protože film je výstřižek ze života a hraje tu hlavní role staří i mladí. Totéž platí i o vzhledu. Zajímavý člověk, přestože některé své rysy považuje za ohavnost, je na tom lépe než někdo, kdo vypadá dokonale a chybí mu nějaké základní podobnosti s určitou skupinou postav. Takový typ se uchytí už spíše potom v modelingu.

Důležité je ale nakonec stejně nebát se, ne přímo být drzý a neurvalý, spíše se umět chovat a nezaleknout se cizích lidí. Nemít prostě trému. Mnoho lidí není třeba schopno mluvit ani před skupinou dvaceti lidí nebo se například bojí kamer. (Nemyslím teď na klasické ucukávání před fotoaparáty rodičů a přátel na výletech.) Jiní zase mají problém s výslovností nebo mluvenými projevy, neumí artikulovat nebo se správně postavit a jsou příliš roztržití. I tito se ve filmu asi neuchytí. Nejvíce se před kamerou bude líbit zajímavým neohroženým lidem s dobrou pamětí a přizpůsobivostí.

Přestože se to nezdá, dalším kritériem je i prospěch. Některé castingové agentury, ke kterým se ještě vrátím, si dávají za požadavek i dobré známky, nejlépe pak vysvědčení s vyznamenáním. Záleží tu především ale o jaké společnosti se jedná. Reklamní castingové, které hledají lidi pro krátkodobou spolupráci, tento doklad přímo nevyžadují. Jsou také některé, které pracují přímo pro film, kterým na známkách zdánlivě nezáleží, ale později, kdyby Vás náhodou vybrali pro natáčení, se jedná o uvolnění ze školy na delší dobu a takovýto závazek zajišťuje, že Vás škola pustí.

Teď bych se ale ráda vrátila ke castingovým agenturám. Jedná se o společnosti, u kterých se můžete zapsat do rejstříku jakýchsi čekatelů. Z nich si potom vybírají podle různých kritérií sami režiséři, někdy herce vybírá samotná agentura. Proto je v náplni jejich další práce pořádat pro režiséry výběrová řízení, kde s budoucími představiteli svých hrdinů můžou setkat osobně a vyzkoušet, co v nich vlastně je. Některé méně kvalitní agentury poskytují své služby také po internetu. Dá se takto ušetřit registrační poplatek, ale jejich kvalita není všeobecně zaručena. V zásadě cena této služby se pohybuje okolo dvou set korun za rok. Platí se za zařazení do seznamu, připlácí se za fotky.

Některé tyto společnosti se zabývají lidmi pro reklamu, což je přístupnější způsob, jak se dostat k natáčení. Jedná se o krátký film a těchto na míru vytvářených scének se u nás natočí mnohonásobně více než skutečných filmů. Nicméně existují i firmy, které se zaměřují přímo na filmy. Jedná se většinou o producenty, kteří pro sebe touto cestou zajišťují herce. Většinou ale společnosti odvětví nerozlišují.

A potom je tu ještě méně placený kompars – vítaný rychlý výdělek mnoha studentů. Jedná se o české křoví, pro které si režiséři nekladou nároky. Ztvárňuje davy, vytváří masy diváků v hledišti a navíc má kdokoliv z toho množství šancí, že si ho někdo všimne.

Co všechno musíte udělat, abyste se dostali do rejstříku? Nejlepší je zajet přímo na sídlo agentury. Předtím je ale nutné si ověřit její zápis v obchodním rejstříku, popřípadě se na ni informovat u různých zdrojů. Vzhledem k tomu, že se to v tomto odvětví jen hemží podvodníky, je to opravdu nezbytné. U příležitosti návštěvy společnosti je dobré obléci si takové oblečení, které je pro Vás typické, ale ne příliš vyzývavé, dívky se vyvarují nápadnému líčení. Jedná se o první dojem, který se většinou nedá už nikdy změnit. Někde dostanete jen formulář, který vyplníte (je nutné zjistit si dopředu, zda přinést s sebou nějaké fotky). Jinde se chovají vstřícněji. Nejenže s uchazečem dotazník vyplní, dokonce ho nafotí.

Pak se jako by nic neděje. Pokud přijde Vaše příležitost, zavolají Vám sami. Když se delší dobu nic neděje, je dobré na sebe nenápadně upozornit. Na druhé straně vím, že se někomu třeba nechce platit a potom měsíce čekat, než si ho někdo všimne. Ideální proto je pozorně sledovat nabídky castingů na internetu, občas se objevují také v tisku.

Tato výběrová řízení se konají ve větších městech pro různé role. Tam už se hledají konkrétní postavy. Většinou se tu sejde mnoho lidí se stejným cílem. Proto herectví není pro bázlivé stydlíčky. I když se zaregistrujete u agentury, nakonec Vás pošle na casting. Jedinou její výhodou je, že se některé castingové nabídky pohybují pouze v rámci propojené sítě castingových agentur a dále už se nepouštějí do veřejných kruhů. Je to vesměs zbytečné, předpokládá se, že ti, co se chtějí do filmu dostat, jsou zaregistrováni u své agentury a málokdy se stává, že jsou zajímavé role nabízeny veřejnosti. Přesto je tu ta možnost, i když nejspíš o něco menší.

A jak to chodí na castingu? Často probíhá celý den, někdy se dokonce může stát, že se protáhne ve vícedenní akci. Své účastníky akorát vysiluje. Uspokojující je akorát to, že jeden z nich roli opravdu dostane. Režisér si volá uchazeče jednotlivě, a tak všichni ostatní tráví většinu dne společně. Tím dochází ke konfrontaci zkušených - ostřílených a nadšených - nejistých. Pro psychiku člověka to nikdy není příliš dobré. Jen ti, co se už vyznají, se nad tím dokáží povznést. Začátečník je ale zmaten chováním těch zběhlých. Někteří slaboduší jedinci tento nápor nepřekonaají a když se najednou dostanou až do místnosti, kde mají předvést to, co umí, najednou dělají všechno proto, aby už mohli konečně pryč.

Uvnitř tajemné místnosti za dveřmi sedí režisér s částí svého realizačního týmu. Záleží jen na něm, jak casting bude probíhat. Může si s Vámi nezávisle povídat, snažit se Vás uklidnit a zadními vrátky zjistit, co ve Vás je. Jindy bude po Vás chtít ukázkou přednesu. Základní částí a smyslem celého castingu jsou kamerové zkoušky. Buď někdo ze štábu nebo druhý účastník se stává společníkem pro scénu - komise tak zjišťuje Vaši pohotovost, schopnost rychle reagovat a možnosti chování před kamerou.

Hodně lidí o castingu mluví jako o věci, která byla dlouhá a nudná. Nakonec to hlavní prý stejně proběhlo v takovém mžiku, že se z toho ještě teď vzpamatovává. Nejdříve se obávali, že to nedokáží, pak museli přemýšlet, jak moc byli trapní. Dělalí opičky. Scénky, které by si těžko troufli před zrcadlem nebo nejlepším přítelem. Některým se to ale také vyplatilo.

Já radím vyzkoušet to, je to méně náročné než sepsat knihy, navíc kdyby se to náhodou nepovedlo, před nikým se neztrapňujete. Lidé z branže poznají Vaše možnosti a navíc je nejspíš už nikdy nemusíte znovu potkat. Takže si při pohledu na toho ani onoho člověka neřeknete: „Pane, jo, to byl teda trapas.“

Snad i proto Vám na této cestě, která je trnitá jako každá jiná, přeji ještě více úspěchů než kdy jindy. Myslím, že teď na začátku roku by bylo hezké začít od znova, třeba splnit si nějaký sen, který Ježíšek darovat nemohl. Přání z dětství většinou musí vykonat ten, kdo o nich předtím přemýšlel. Jedině on ví, jak si je představoval a o to víc bude s výsledkem spokojený.

Je krásné být na vrcholu a hrozné závidět těm, co na něm jsou. Ještě horší je mít stejné možnosti jako oni a aspoň nezkusit je využít. Nelze čekat až někdo přijde a otevře Vám vrátka, to by nebylo zasloužené a troufám si tvrdit, že byste se ještě na tom kopci docela nudili. Daleko lepší odměna je říct si, že je to Vaše vlastní zásluha. A nezoufejte, pokud jste si nevybrali způsob, jak se stát slavným, protože příště tu budu opět já a Okenice, ve které se dozvíte něco nového.

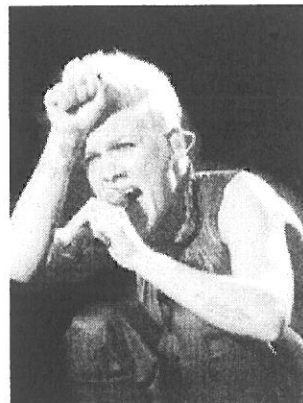
Sharka

Slavné osobnosti a jejich život

MADONNA A PINK NAVŠTÍVILY ČESKO

Madonna navštívila Prahu v září letošního roku a určitě vzbudila pozornost hodně z nás. Popová hvězda se ukázala v Sazka Areně ve večerních hodinách a své příznivce uvítala výstupem ze stříbrné koule. Byl kvůli ní velký rozruch a vykládalo se například, že Madonna chtěla namontovat vlastní prkýnko na záchod a nemohla se obejít bez vířivek a dalších luxusních záležitostí. Je pravda, že tahle hvězda svítí už hodně dlouho, ale zrovna nás její styl hudby a její projev zrovna neuchvacuje. Víme, že toho hrozně moc dokázala, ale "naše srdce více buší" pro Pink.

Pink je rocková rebelka s velice zajímavými písničkami. Když v prosinci vystoupila v Praze, mnoho lidí označilo její vystoupení za mnohem lepší, než předvedla Madonna. Fanoušci Madonny by určitě nesouhlasili, ale záleží na vkusu. My osobně jsme taky spíše pro Pink. Je to energetická osoba. Její písně umí vnést do duše dobrý pocit. Myslíme, že toho už hodně dokázala. Možná ne tolik co Madonna, ale určitě má mnoho příznivců a fanoušků. Komu by se taky nelíbila drsná rockerka s dobrým hlasem? ☺

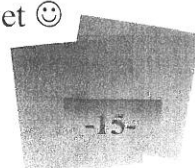

Madonna a Pink jsou dvě naprosto odlišné osoby a společné mají snad jen to, že v tomto roce vystoupily v pražské Sazka Areně. Vystoupení obou muselo být určitě úchvatné. I když jsme ani jeden koncert nezhlédly, věříme, že zážitek to musí být veliký.

Představily jsme Vám další hvězdy, které stále svítí a určitě ještě dlouho svítit budou.

☺ Záleží jen na vás, která je vašemu srdci bližší.

Vaše Nika a Ivet ☺

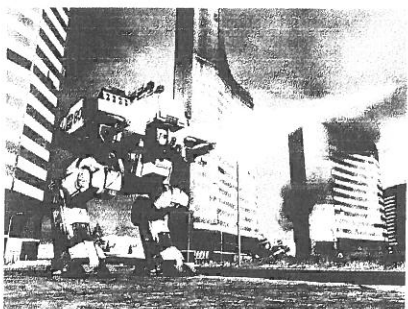

POČÍTAČOVÉ HRY

Nazdar čtenáři, je poslední týden před Vánocemi a tak vám přináším nějaké typy na vánoční dárky.

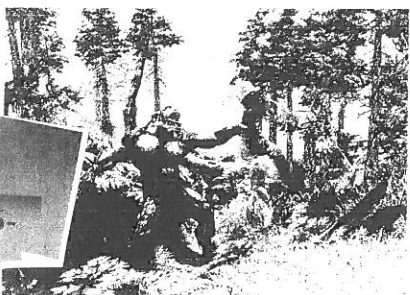
BATTLEFIELD 2142

Battlefield 2142 je další díl, který se odehrává v ne až tak vzdálené budoucnosti. Území je rozděleno na dvě strany: European Union a nově zformovaná Pan Asian Coalition. Musíte si vybrat, na kterou stranu se postavíte, za kterou budete bojovat o vlastní přežití. Ať už však bude vaše volba jakákoli, tak na vás čeká buď boj přímo v první linii, nebo role velitele, který bude řídit činnost svých podřízených. Budete dostávat nové zbraně, medaile, ale i povýšení. Hlavní novinkou v Battlefield bude bojové prostředí i široký výběr skutečných i vymyšlených zbraní, mezi nimiž nebudou chybět mohutné mechy, stíhačky, hi-tech zbraně, zneviditelňovací zařízení a spousta dalších věcíček. Klidně si tuhle hru z budoucnosti zahrajte, ale nic extra od ní nečekejte.

GOTHIC 3

Gothic III je třetím dílem v populární 3D RPG sérii, který příběhově navazuje na předchozí tituly. Uvádí hráče do role hrdiny, jenž v prvním a druhém díle zachránil od zlých sil svůj domovský ostrov a nyní se vydává na pevninu. Lidské království však napadají armády orků, kteří už jej skoro ovládli a zbývá už jen několik svobodných lidských měst na mrazivém severu. Pár osad je i na vyprahlém jihu a poslední lidé ještě přežívají v horách a lesích ve vnitrozemí. Můžete se buď přidat k vládnoucím orkům, nebo se přidat k přežívajícím rebelům. Gothic III nabízí vylepšený souborový systém, příběhově orientovanou kampaň se spoustou obtížných voleb a rozhodnutí, obrovský a detailně zpracovaný herní svět, velké množství hlavních i vedlejších úkolů, přes 50 druhů nepřátel, více než 50 mocných kouzel a přes 100 odlišných zbraní. Pokud někoho bavil I. a II. díl, tak to bude určitě správná volba.

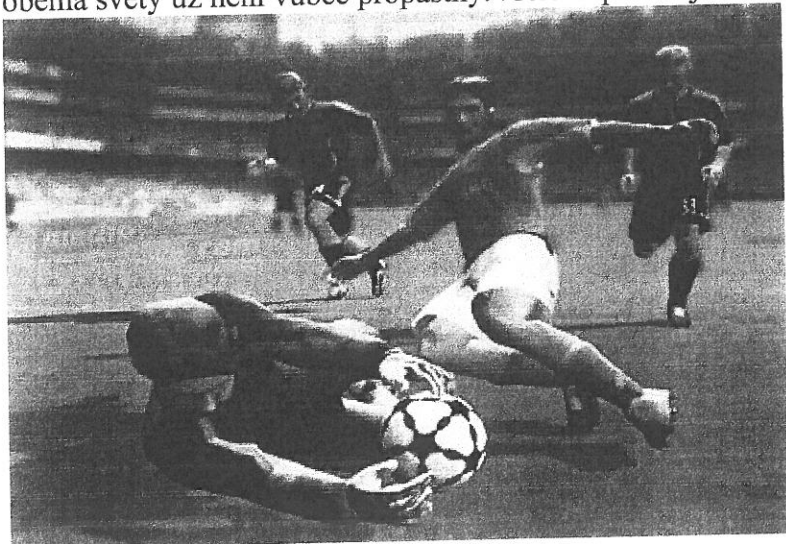
PC Recenze

Ahoj, ahoj u vánočního vydání Vás zdraví **Mont'ák** a **DJ Pavlas**. Nedávno jsme tu na talíři měli závodní a akční hru, takže dnes tomu bude samozřejmě jinak. Jelikož budou Vánoce, tak nečekejte nějaké brutální řežby, kde teče krev, střeva apod. Dnes Vám totiž uvaříme ryze sportovní díl, a to z dílny **EA Sports**. Takže příjemné čtení. ☺

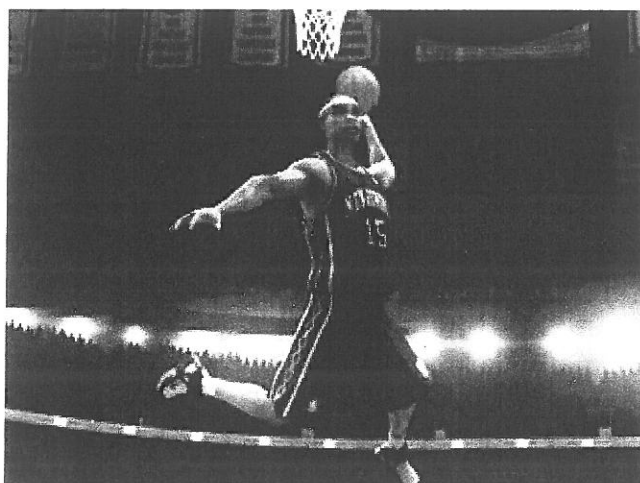
FIFA 07

Když začnete hrát **FIFA 07**, v první řadě vás do očí trkne mnohem smysluplnější pohyb jak vašich hráčů, tak i protihráčových po hřišti, než tomu bylo u předchozího dílu. K ideálu je sice ještě daleko, ale do jisté míry se aspoň podařilo zabránit nepříjemnému dojmu, že hráči běhají ve čtvercích. Jestliže si navíc nezvolíte nejvyšší rychlost a dáte přednost střední nebo ještě lépe nejpomalejší, dostane hra rozumný spád a Vám už to konečně připadne jako fotbal. Nicméně velmi oceňujeme důsledně vylepšenou fyziku míče, který létá a kutálí se bezmála realisticky. Významně tak ubylo autů, míčudu má nyní smysl neustále dobíhat, protože je správně pomalejší. Tudíž o ni svedete nemálo sprinterských soubojů, klidně i na pár metrech a také není problém trefit branku třeba z takových dvaceti, třiceti metrů a dát krásný gól. Nechybí ani vlastenci, pecky odražené od brankové konstrukce a další. Takže **FIFA 07** je tak překvapivě kvalitním a v základech pevným fotballem, u kterého rádi strávíte několik set zápasů, protože se jen tak neohraje. Ani omylem není dokonalý, pořád zůstává dostatek tradičních chyb, kvůli nimž trůn fotbalového krále stále patří konkurenci, avšak rozdíl mezi oběma světy už není vůbec propastný. Vřele doporučujeme. ☺

NBA 07

Tak a je to tu! Jedna z neočekávanějších her v tomto roce! Jsme už zvyklí, že na podzim vychází nějaké ty sportovní pecky. Jako třeba teď. Jedny z neočekávanějších her byly Fifa 07 a NHL 07. Ale mezi ně patří i ne moc oblíbené NBA 07. Tentokrát jsme tu měli hodně slibů od společnosti EA Sports. Jako třeba slíbené mimiky hráčů, lepší grafiku a hlavně realističnost. Tak a my vám řekneme, o co jde a co ve hře uvidíte. Hra se jeví, už když ji spustíte, výborně, ale opak je pravdou! Když hrajete, tak grafika vypadá jako kvalitní NBA 99, a to už je co říct,

Grafika je hodně zastaralá, ale jinak se hraje

poměrně dobře! Je tu i mnoho vylepšení, třeba lepší taktika, animace po zavěšení a také i realističnost! A jeden z největších kladů, a to i jako pro mě pro basketbalistu (Pavlas) lepší komentář než u Fifa 07 a i u NHL 07. A to je už co říct. Hra ale zaujme jak basketbalisty, tak i hráče, co mají rádi fotbal (jako třeba Monty), hokej. Ale teď k tomu, co je ve hře nejlepší. Je to asi především styl přihrávek, které se ovládají dvěma tlačítky. Jedním určíte směr a tím druhým sílu. Hráči jsou i natolik chytří, že si nabíhají do volných míst, a tak je jednodušší jim přihrát do běhu. A pokud si chcete vychutnat nějaké to vzrůšo, když jste pod soupeřovým košem, může se vám i povést využít třetího hráče, který efektivně zakončí. Když máte hráče typu Freestyle Superstar, tak vám ukáže hra i nějakou pěknou animaci hráče. Ale ve hře, a to co se mi moc nelíbí, je rozdělení typů hráčů! A to jest na obyčejné, X-factory, hvězdy a superstar. Ale je „blbé“, že třeba obyčejní hráči umí jen driblovat a občas trefí desku, za to hvězdy, to už jsou lepší hráči, kteří umí střílet, dávat smeče nebo i blokovat a přihrávat. A když máte v týmu X-factory, tak tito hráči posedávají věčně na lavičce. A když potřebujete vyhrát zápas, tak vám může dát třeba trojku těsně před koncem utkání nebo doskočit či zasměčovat. Ale ve hře je jedna taková menší „prkotina“. Hra nabízí jen malé úhly kamer, já jsme si osobně nemohl zvyknout (Pavlas kdyby něco) ani na jednu. Také se vám může stát, že když máte pod košem spoustu hráčů, tak se třeba ruka jednoho hráče ocitne v břichu druhého. Taková chybička, ale to nevadí. Hra je jinak dobře hodnocena na všech serverech a i v časopisech. Kdybychom ji měli hodnotit my, tak je to 65%, a to s odřenýma ušima! Ale nečekejte, že když budete hrát NBA 07, že se za chvíli stanete třeba Shaq O'neal nebo Kobe Bryant. Jedno je tu jisté, kolekce sportů pokračuje!

A když máme ty Vánoce, tak jsme chtěli-Pavlas a Mont'ák Vám všem (co si přečtete tenhle článek) popřát veselé Vánoce a hodně dárečků pod stromečkem. At' tam najdete to, co jste si přáli☺. Tak „Houhou,“ Ježíšek už vyřezává sáně☺

Pavlas a Mont'ák

Zajímavosti ze světa

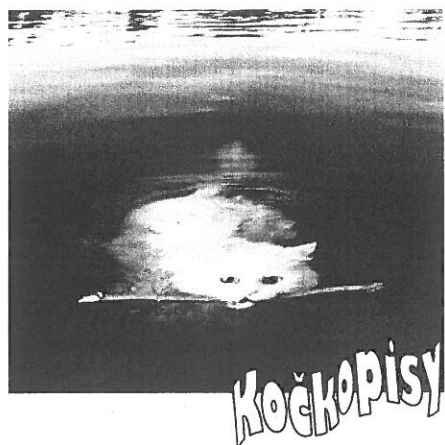
Věděli jste že....

- Na adresu floridské volební komise dorazil neplatný hlas, na němž si jeden z úředníků všiml podivné známky. Po důkladnějším ohledání byla tato známka na obálce bez zpáteční adresy ohodnocena na v přepočtu asi 11 milionů korun.
- Téměř v středu Francie žijí lidé bez elektřiny. Na připojení k drátům museli čekat 84 let a někteří se ještě teď nedočkali. První žadatelka o elektrifikaci už stejně zemřela.
- V jedné rakouské škole se ředitel už déle nemohl dívat na nepřetržité něžnosti mezi žáky a tak jim je jednoduše zakázal. Nikdo se nyní ve škole nesmí líbat. A to ani letmé pusinky na tvář mezi dívkami.
- V obci Orlová na Karvinsku chtěli úředníci zjistit, jak jsou občané spokojeni s prací na radnici. Rozeslali dotazníky a čekali na odpovědi. Jaké však bylo jejich překvapení, když zjistili, že občané by chtěli do každé domácnosti DVD přehrávač zdarma či dokonce aby úřednice chodily v práci nahoře bez.
- Proti stále častěji vyskytující se obezitě se rozhodli originálně zakročit dva pracovníci japonského ministerstva zdravotnictví. Celý národ vyzývají k hubnutí a začali u sebe. Po internetu s občany sdílí svoje výsledky a nabádají je, aby to taky zkusili.
- Santa Claus nebo Ježíšek? V posledních několika letech se v Česku příznivci našeho tradičního Ježíška začínají bouřit. Z trhu ho totiž vytlačuje podstatně levnější Santa Claus.
- V italském Římě se při rozvodovém řízení manželka rozhodla, že bude po svém bývalém partnerovi vyžadovat výživné na kočku. Požadavek byl zamítnut. Uznejme také, že až třicet tisíc ročně pro kočku je poněkud přemrštěná částka.
- V jedné poklidné Americké rodině jednoho dne odvezli dvanáctileté dítě v poutech. Důvodem bylo, že si chtěl předčasně rozbalit dárky a tak je vytáhl z úkrytu v babiččině domě. Matka mu zřejmě chtěla dát lekci a tak na něj zavolala policii a on byl zatčen za drobnou krádež.
- Nejstarší žena světa kouřila marihuanu. Pravděpodobně nejstarší žena světa nedávno zemřela ve svých údajně 125 letech na „opotřebovanost organismu.“ Svoji dlouhověkost vždycky připisovala každodennímu kouření marihuany a občasné konzumaci alkoholu.
- V jihoafrické republice se na ulici našlo na zemi odříznuté mužské přirození. Policie zatím marně pátrá jak po oběti tak po pachateli nepochybně kriminálního činu.

Znáte Sissi? Tu pošetilou kočku s dlouhými chlupy? Pochybují, že už byste o ní neslyšeli. Vždyť už i k Vám se museli donést některé její legendární historky. Ale abych to Vaše, samozřejmě nejlepší mínění o perských kočkách ještě více podpořila, přináším Vám další příhody o své zhýčkané kočičí krásce.

Tentokrát bych se ráda zaměřila na její mokrá dobrodružství. K naší Sissi totiž voda neodmyslitelně patří. Už si ji vlastně ani nedokáží představit jinak než s ucáranými packami od vody.

Opět sedím po dlouhé době u počítače a těším se, co nového vymyslím a napíšu pro školní časopis. Je ještě brzy ráno, a tak si mohu být jistá, že mě nebude nikdo rušit. Všichni ještě spí. Sotva však horko těžko naťukám jedinou řádku na monitor, cítím, jak mě cosi kouše do nohy. Později se přidá neoblomné mňoukání. A chvíli poté si všímám malého stvořeníčka na podlaze. Sissi opět nezklamala...

Abyste chápali, naše kočka má velice podivné zvyklosti. Tak například – nikdy by nepila vodu z misky, i když ji má neustále čerstvou. S tím vlastně souvisí předešlá část příběhu. Po dřívější zkušenostech už dobře vím, co takové počínání znamená. Musím, protože jinak by Sissi přidala ještě drápky a krev by tekla proudem. Avšak to by byl zase jiný příběh.

Proto se během okamžiku zvedám ze židle a běžím k nejbližšímu vodovodnímu kohoutku. Můj mazlíček někam mezitím zmizel, ale jakmile jej vidím, jak stojí u umyvadla, vím, že se nemusím strachovat. Otočím kohoutkem a sleduji to zvláštní představení.

Zhýčkaná čičinka nejdříve otestuje packou vodu, jestli je dostatečně studená, tedy vlastně se spíše ujišťuje, jestli se jí nechci pomstít za její předchozí počínání nebo jestli jsem ji prostě omylem nepustila horkou. Potom se ještě podívá na mě, aby měla jistotu, že se na ni vůbec nedívám a teprve pak začne pít. To však dělá pouze v případě, že má skutečnou žízeň. Jindy si přítomnost kohokoliv jednoznačně vynucuje. Ted' mám chvíli volno, kočka bude pít asi pět minut. Přesto musím stát u dveří koupelny, abych včas zastavila vodu a mohla Sissi následovat. Nebo ona mohla kontrolovat mě? Na to se mě nikdy popravdě nenapadlo ptát.

Dřív než znovu usednu ke stolu a budu moci v klidu přemýšlet, jsem donucena ještě pro jistotu naplnit kočičí misku čerstvou vodou. Většinou ji Sissi, ať je napitější sebe víc, zkontroluje ještě u aquabaru, kde pro ni životadárnou tekutinu obvykle nabírám. Nejspíš by nejraději, abych jí pouštěla vodu přímo odtamtud. To však nepřipadá v úvahu.

Nikdy nepochopím, proč se naše kočka takto chová. Bohužel však nepřipadá v úvahu žádná odnaučovací kúra, protože se obávám, že Sissi by vůbec nepila a nás by za to tvrdě trestala. A tak jsme se všichni, včetně mámy, která nesnáší kočičí pacičky v koupelně, museli smířit s tím, jaká naše kočka je. Tím však výpočet mokrých kousků naší Sissi ještě ani zdaleka nekončí.

Za všechny bych měla zmínit alespoň její posedlost pro napuštěnou vanu. Často se totiž Sissi nechá chovat někým, kdo sedí v plné vaně. Občas to vypadá, že by sama ráda do vany za námi skočila. Každý večer asistuje všem členům rodiny při mytí. A takto se vlastně její vodní závislost původně vyvíjela.

Nejprve se s celou rodinou koupala, občas někomu slízala všechno mýdlo z ramene nebo šampon z vlasů, jen tam totiž z okraje vany mohla svým jazýčkem dosáhnout. Později si však začala vynucovat pouštění kohoutků, ze začátku pro zábavu, pak se takto naučila pít. Dnes si chce nechat vodu pouštět i z kohoutku na vaně, ale málokdy se jí někoho podaří přemluvit, aby se aspoň mohla dívat, o pití raději nemluvě. A po čase si oblíbila právě napuštěnou vanu. Osobně si myslím, že se tak stalo letošní zimu ve chvíli, kdy si naše rodinka

oblíbila vířivé koupele. Sissi vždycky chytala bublinky a skákala po těch mýdlových, které jsem po ní zlomyslně rozhazovala. Nemohla jsem si to odpustit. Líbilo se mi, jak se její ocásek vždycky načepýřil, když viděl nějakou novou zábavu. Když jsme potom z koupelny obě celé ucárané vycházely, rodiče se moc zlobili. My si však našly jiné myšičky, se kterými se dá hrát, a na nějaké chmurné řeči o trestech nic nedaly. Nutno však podotknout, že původně také Sissi měla třeba jen z obyčejné louže vody veliký strach.

Tyto prázdniny se však její kočičí slabost pro vše mokré ještě více rozrostla. Od té doby, co jsme postavili na zahradě bazén, musíme před ní koupelnu zavírat, aby nám do vody ve vaně neskočila. Co se bazénu týče, i ten si velice oblíbila jako snad všechno mokré. Dlouhé hodiny vydrží sedět na židličce nedaleko a sledovat radující se osoby uvnitř. A jindy, kdy je hladina vody úplně klidná, se zase drží co nejbližší a neustále sleduje všechno, co se děje v okolí. Kolem vody je totiž vždycky živo. Chodí sem pít vlaštovky zpod střechy, vrabci z tují, dokonce i sršni od sousedů. Občas k nám zavítá vodoměrka, která se prohání po vodním zrcadle. A když se náhodou nic neděje, naši kočičce stačí k trochu pobavení skimmer, česky sběrač nečistot. Z toho samozřejmě měla také původně hrůzu, nevěděla, co to je a proč to najednou na její zahradě je. Později si však usmyslela, že z té klapající věci všechny myši vyžene, aby byl u nás opět klid jako dřív. A od té doby vlastně nespustí z toho myšího doupěte oči, přestože celé její mínění ovlivňují pouze výplody její fantazie.

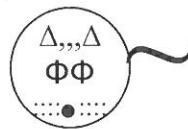
Říká se, že kočky nemají rády vodu, že jsou na ni doslova alergické. Já si to nemyslím. Naše Sissi zbožňuje všechny podoby vody – čerstvě napadaný sníh... Mimochodem i k tomu se váže několik zajímavých příhod. Například ta s tím, jak byla Sissi poprvé v zimě venku. Ještě další dny pak měla v srsti chuchvalce ledu a od té doby musí nosit modrý semišový obleček, aby se sníh nemohl do její srsti zachumlat. Domnívám se, že to dříve byly dupačky jedné z mých oblíbených panenek, ale to už se dnes nikdo asi nedoví. Ve skutečnosti to modré cosi totiž vůbec nemá ráda a nejradši by to na místě rozkousala.

...naopak nesnáší led. Není pro ni přirozené se pohybovat na ledu, pacičky ji moc neposlouchají a navíc to příšerně studí. Nemá vlastně ráda ani déšť nebo bouřky. Avšak to jen proto, že nemůže jít ven a hromy a blesky jsou příliš hlučné. Vždycky hodně nadává všem okolo a chce takové venkovní nečasy vypnout. Dodnes se jí však nepodařilo zjistit, jakýže přístroj má takové efekty na svědomí.

Když je však po dešti a ona se konečně může jít podívat do zahrady, mívá radost z mokré trávy, kapek vody na listech, rozbředlého bahna a slizké kůry stromů, po které se tak špatně leze. Zbožňuje ranní rosu na stéblech trávy stejně tak jako jakoukoliv nádobu s vodou.

Nenacházím jedinou podobnost naší perské Sissi a obyčejné kočky domácí. Snad jen, že obě nemají rády, když se namočí. Mokrý meze mojí kočky jsou však daleko dál než domácích micinek. Nevadí jí, když má mokré packy až po lokty nebo když jí někdo přejede mokrou rukou po hřbetě. Na druhou stranu zásadně nesnese, když si namočí svůj majestátný ocas, protože trvá dlouho, než opět uschne, a beze sporu musí být nasáklý vodou několikrát těžší. Chudák kočka se s ním pak musí vláčet a neustále ho kontrolovat, jestli už je konečně suchý. V takovém případě by se hodily nějaké razantní metody. Třeba byste mohli použít fén, já bych však k takové obludnosti vůči malé nevinné kočce nikdy nepřistoupila.

Zbývá nám už jen zamyšlení, proč se tedy neustále mluví o tom, že kočky nesnáší vodu. Naše Sissi, ale i jiná výstavní plemena, která si dokonce oblíbila vlažné koupele se šampony, jsou zajisté pověstnou výjimkou. Je však už tak jisté, jestli i tato výjimka potvrzuje právoplatně své pravidlo? Nebo z něj o to více utváří mýtus?

DRUM 'N' BASS

Zdravíme všechny čtenáře naší rubriky o hudbě. Lidé toho o drum'n'bassu mnoho nevědí, většinou jen takové základy, anebo vůbec nic. A proto se Vám ho pokusíme přiblížit... I když by se asi víc hodily koledy:).

CO JE TO DNB

Na rozdíl od klasické taneční hudby posledního desetiletí – techna nebo house – která používá přímý rytmus, je doménou drum'n'bassu rytmus nerovný, zlomený, prostě breakbeatový. Místo tradiční formule 4/4 taktu (čtyři údery perkusí, čtyři doby, které se opakují v pravidelném sledu 1 2 3 4), používá nový rytmus tzv. breakbeatů jako ozvláštnění monotónní rytmické struktury. Breakbeat je (obvykle) zrychlený sled úderů, který je zasazen do původní taneční formule. Breakbeat dodává hudbě výbušnost. Výše popsané ale samozřejmě není žádným pravidlem. Vynalézavosti se v žádném případě meze nekladou. Právě rytmická chaotičnost, vplétání vedlejších rytmů, hraní si s posloupností dob a podobně je velkým vkladem drum'n'bassu do hudební historie a základní aspekt jeho revolučnosti. Vedle různě zrychlovaných a zpomalovaných breakbeatů je druhou dominantou tohoto stylu basová linka. Tato basová linka má svůj původ v reggae, ale narozdíl od techna není tak pevně svázaná s beatem, ale volně se vznáší nad ním. Různým variacím na tuto základní formuli se tedy říká drum'n'bass (tedy drum – buben a bass – basa).

KDE SE VZAL

Je to proto, že dnb se vynořil z neskutečného chaosu experimentů, které zavládly na londýnské taneční scéně na přelomu 90. let. Ocitáme se v Anglii v době raveové (styl monotónní hudby mající za cíl přivést tanečníka do transu) horečky, nějaký čas vládne acid house, v módě jsou masivní párty se spoustou drog a otupující repetitivní (opakující se) hudbou. Něco je na spadnutí. Umělci, kterým přestává stačit straight beats, začínají vylézat z podzemí. Experimentují s různými rytmickými nápady. Výsledkem je famózní nápad: rozbití struktury rytmu. Od té doby jsou beats polámané a protože to funguje, masivní vliv breakbeatů na taneční scénu může začít.

SOUČASNOST

Dostáváme se pomalu ale jistě do současnosti. Už jsme se zmiňovaly o hlasech, které se čas od času vynoří a tvrdí, že drum and bass je mrtvý. Je pravda, že za poslední rok vyšlo tolik zajímavých singlů asi jako za léto 96, a že nové desky jsou jen odvarem těch starých. Jenže dnb scéna ještě pořád žije. Je pravda, že dnb musel na klubovém poli vyklidit pole speed garáží a tvrdému technu, jenže

breakbeaty nikdy nebyly potravou pro ty nejširší masy. Dnb se po ohromné hudební expanzi trochu uzavřel do sebe, typickým příkladem je deska Wormhole nebo Magnetic Johnnyho L. Návrat ke kořenům, zpátky do podzemí. Na druhé straně máte umělce, kteří produkují funkce inspirovaný dnb s vokály, který je otevřený široké posluchačské obci. Někteří budou tvrdit, že obě cesty směřují do pekel, zatím se toho ale na scéně děje tolik zajímavého, že o smrti lze jen těžko mluvit. Vychází stovky nových vinylů, objevují se noví a nadějní. A ti, kteří už svoji kvalitu prokázali, toho v žádném případě nenechali. Je pravda, že se možná trochu vyčerpala ona touha experimentovat. Na scéně se totiž objevilo několik napodobovatelů, kteří se proslavili díky reklamním kampaním velkých firem a některé desky znějí značně nudně, pokud si odmyslíte základní breakbeatovou formuli. Pořád ale stojí za to sledovat, co se na této scéně děje. A to už vůbec nemluvíme o té spoustě lidí v klubech po celém světě. Pro ně drum and bass není ztracený. A dokud oni tancují, hýbají se, pak to ta prostě je.

My jsme si drum and bass vybraly proto, že jsme ho chtěly přiblížit těm lidem, kteří neví, o co jde a také proto, že se nám líbí. Je takový rytmický, vždy nás roztancuje a hodí nás do pohody.

Anča Grycová, Krist'a Zahradníčková

Školní perličky

BI - U: Tady máte jablko, napijte se.

- U: Vy budete žít, až umřete.

ČJ - Ž: Na dálnici spadl kamion. Teda vykolejil.

DE- Ž: To byla ta známá dvojice Ježek – Voskovec – Werich.

FY- U: Když vaříte hrnec, tak z něj jde pára.

HV- Ž: Momentálně je to moje nejoblíbenější skupina...

U: Fakt!?!?!

IN - Ž: Na základovce jsou dvě paměti: RAM a cikán.

MA-U: Tak co s čím spáříme?

- U: Ty chceš jít počítat k tabuli? Ale pohni, musíme ještě napsat prověrku!

ZE - Ž: Minaret je židovská stavba.

- U: Jaká řeka protéká Hradcem Králové?

U: Hradcem Králové? Že by Morava?

- U: Kde máš tabulku?

Ž: Jakou?

U: Tuhle!

Ž: Jo tu?! Tak tu jsem vyhodil!

- U: Dej sem ten mobil!

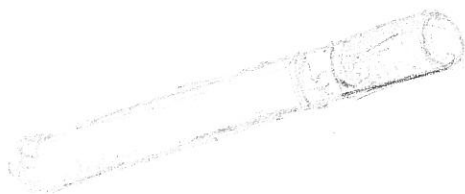
Ž: Počkej, teď nemůžu.

- Ž: Máte rádi prasečí?

- Ž: Od kdy kouříš?

U: Od osmi ráno.

Barbora Anna Bajajová, KA

PC RECENZE

Čus pařmeni a pařmenky, jsem tu já Jakub a další přival recenzí.

Sam & Max: Episode 1 – Culture shock

Tentokrát se chlapíci z Telltale Games rozhodli oprášit zpola zapomenutou adventuru Sam & Max z roku 1993. Počátky devadesátých let byly zlatou dobou všech příznivců tohoto žánru, kdy se zrodily největší legendy. Sam a Max jsou dvojicí svérázných policejních detektivů. Sam je pes, nosí uniformu, a i když není žádný suchar, je v tomto bláznivém páru tím klidnějším a rozumnějším. Snad proto celou hru strávíme v jeho kůži a napůl šílený králík Max zde slouží pouze jako pomocník, který se kolem Vás jen neustále motá a komentuje veškeré vaše akce. A nutno říct, že komentuje velice vtipně – hlavně díky jeho černému humoru, jímž je celá hra až po okraj nabita. Na vtipy narazíme úplně všude, nejen v dokonale vypilovaných rozhovorech. Například v samoobsluze se nachází značné množství plakátů, reklam a varovných cedulek, které Vás zaručeně polechtají na bránci. Naprostou nutností je však alespoň průměrná znalost angličtiny, jinak Vám značné množství vtípků uteče, a to by byla velká škoda. Na začátku hry se naši hrdinové nudí ve své kanceláři, už dlouho nenarazili na pořádný případ. Z letargie je vytrhne zvonící telefon – jenže na jeho místě se nachází pouze lísteček od krysího únosce, požadujícího výkupné v podobě ementálu. První úkol je tedy jasný – osvobodit svůj telefon, čímž se rozjíždí bláznivé vyšetřování. Příběh je poměrně šílený, vyskytují se v něm instruktážní videa na posilování očí, zhypnotizované dětské filmové hvězdy a spousta jiných neméně ujetých věcí. Ačkoli využívá 3D zobrazení, je hra klasickou point and click adventurou ze staré školy. I přes bláznivost příběhu jsou všechny úkoly logické, i když poměrně svérázné – například výroba ementálu spočívá v prostřílení obyčejného sýru. Je zde jen pouhopouhých 6 lokací zabydlených pěti NPC postavami, ani tak však nepocítíte jedinou stopu stereotypu. Oživení přichází v podobě akční mezihry (nebojte se, je sice povinná, ale natolik jednoduchá, že ji zvládne úplně každý) a také krátkého intermezza odehrávajícího se v Samově snu. Technicky je hra na výši - grafika se mi moc líbila, své kouzlo a komixový nádech si zachovala i po přechodu do třetího rozměru. Po zvukové stránce je také vše v naprostém pořádku, namluvení je výtečné a doprovodný jazzový soundtrack je snad ještě lepší. Pro adventuristy výborná volba.

Bad Day in L.A.

Jak je z názvu hry patrné, je situována do Los Angeles a hráč bude vést kroky muže jménem Anthony, jenž kdysi býval více než dobrý agent, na kterého se ovšem potom vykašlal celý svět. Do příběhu jako hráč vstupujete tehdy, když Anthony tlačí po dálnici zcela jistě kradený nákupní vozík, při čemž znatelně blokuje celou dopravu. Najednou ho přepadne nutnost použít místo, kam i královna musí pěšky. Jelikož žádná kadibudka není k dispozici, rozhodne se ----- přímo na dálnici. Náhle se ovšem nedaleko od něj zřítí letadlo se spoustou biochemického svinstva a teroristy na palubě. Při záchraně vlastního zadku se dostane do víru pomoci ostatním lidem, které sužují další katastrofy jako meteorická bouře, tsunami, atd. To všechno během jediného dne. Někdy je prostě lepší nevytáhnout paty... Jednou z prvních, zbraní kterou dostanete do vašich houmlesáckých pacek je hasicí přístroj, který se zároveň stane vaší zbraní-skoro-na-všechno. Můžete jej využívat na klasické hašení požárů okolí, osob, které čas od času samy od sebe vznítí, uklidňování psů a v neposlední řadě na dezombifikaci – to je ale divné slovo, lidí. Po zřícení zmíněného letadla se všude vytvořily jakési mraky zeleného plynu, který mění ubožáky, co se s ním dostanou do kontaktu, na

nemyslíci zombíky. Ovšem vašim hasičákem je můžete bez problémů vyléčit. Další „léčící“ praktiky lze provádět například brokovnicí nebo plamenometem. Když už jsme u zbraní, podíváme se na jejich kompletní výčet. Ve hře najdete 8 použitelných objektů. Jsou to obvazy, páčidlo, hasící přístroj, brokovnice, AK-47, sniperka a raketomet, plamenomet nebo zbraň totálního ničení – nůžky na nehty. Každý nehet, který dopadne na zem, vyvolá zničující tlakovou vlnu, která pobije vše ve vašem okolí. Další věci, které sice nemůžete mít u sebe, ale přesto vás nějak ovlivňují, jsou různá jídla a pití. Jídlo doplňuje zdraví o přibližně třicet bodů, pití změní váš stav na opilost nebo na tzv. „Junkie“ mód, ve kterém dáváte více poškození jedním úderem. V jakémsi tutorialu odehrávajícím se na výše zmíněné dálnici se seznámíte jak s ovládnutím, tak s herním prvkem, který označuje vaši nebezpečnost. Pokud zabijíte nevině, nebo se nečinně koukáte, jak před vaším zrakem hoří, získáváte do tohoto ukazatele černé smajlíky. Čím více jich je, tím je větší pravděpodobnost, že na vás lidé budou útočit. A vzhledem k tomu, že nábojů není nekonečno, může se z toho vyklubat dosti solidní problém. Pokud naopak lidem pomáháte tím, že je hasíte či léčíte, získáváte smajlíky bílé. Ani ty vás ovšem neuchrání před některými lidmi, kteří budou útočit pokaždé, když vás uvidí. Mezi ně se například řadí teroristé nebo příslušníci různých gangů. Za jejich zabití rovněž získáte bílé smajlíky. Na své cestě Anthony získá několik společníků, kteří mu následně pomáhají v boji. Prvním z nich je naprosto dokonalé dítě zasažené jakousi redukovanou dávkou onoho „zombického moru“. Není zcela vygumovaný, ale stejně jako zombie útočí pliváním jakési zelené břečky. Samozřejmě za doprovodu patřičných zvukových efektů. Druhým „kolegou“ je Juan, Mexikánec s motorovou pilou, kterého srazíte při jízdě v obrněné sanitce. Do boje se vrhá za doprovodu výkřiků své nepřiliš dobré angličtiny, což je někdy zábavné poslouchat. Třetí je Carol, blondýna, která ve vás pozná onoho bývalého agenta. Přidá se k vám potom, co povinně zachráníte její čivavu z hořícího domu. Čtvrtým a zároveň posledním je seržant americké armády, kterého zachráníte ze zajetí jednoho gangu. Útočí velice efektivními granáty, což velmi oceníte. Bohužel, umělá inteligence spolubojovníků není na úrovni, která by se dala označit za dobrou. Spolubojovníci prostě nabíhají do chumlu nepřátel, aby položili svůj bezcenný život, ovšem po chvíli zase povstanou z mrtvých, stejně jako vy. Hra je místy stereotypní, až nudná ale humor to dokonale vyváží.

JAKUB

Redakční rada

Šéfredaktorka: Šárka Navrátilová, KA

Odpovědní redaktoři:

Barbora Anna Bajajová, KA

Lucia Bédiová, KA

Barbora Bezděková, TA

Charlota Blunárová, KA

Tomáš Dragon, KB

Anna Grycová, TB

Nikola Fürstová, TA

Jakub Juriš, TB

Nikola Karlová, KA

Kateřina Kutálková, TA

Iveta Nesnídalová, TA

Petr Ondra, TA

Barbora Skřivánková, KA

Terezie Šitková, KA

Pavel Vašek, TA

Petra Večeřová, KA

Kristýna Zahradníčková, TB

Silvie Zouharová, KA

Ilustrátorka: Klára Dudová, KA

Mgr. Hana Šaini Hejová